

LÉKA GÉZA

Vers nélkül – Utassyval

Dzsó, öreg Dzsó,
 ha tudnád, mióta nem írtam verset,
 te még a gránit alól is nekem ugranál... –
 kitépnéd a hajamat tövestől,
 abogy annak a szilvásváradi tanárnak
 szeretted volna, diákkorodban,
 a szemöldökömet meg levernéd bajusznak,
 atyaisten, úgy néznék ki, akár a bojnyík,
 árterek, nádasok fölvérzett csavargója,
 kit szoknyák mögül lestünk valamikor,
 ha megáradt a Sajó, ha kiöntött a Tarna,
 és húznál-vonnál Pestről, lökdösnél
 magad előtt pfujolva, szitkozódva,
 ez illeti a költőt, aki hagyja magában a
 nyelvet fölmagzani, ordítanád a fülemben
 ezerszer, míg át nem buknék a Bükkön,
 át Nádasdon, Járdánházán, Csépanyon
 és Arlón, s amint leszédülnék Ózdig,
 berúgnád előttem a tonnás gyárkaput,
 megismerem-e még az üres udvaron
 nagyapám lábnyomát az apádé mellett,
 kései arcmásukat a Hangony tükrében,
 s útjaik fénylő, nyomjelzős vadlibáit
 a magasban, a nagy zarándok ég alatt,
 hová se jó alibi, se meddő nyavalygás,
 nem emel föl senkit, míg világ a világ,
 és megbékülten dörmögnél magadban,
 ám vers nélkül senki vagy, dobognád,
 döglött fogideg egy eldobott spirálon,
 vagy annyi se, még annyi se, barátom.

Mária Magdolna Bánrévén

*Jézus mögött
levetkőztél
álmomban;*

*kandi kamasz,
csupa kéz és
száj voltam.*

Bölcs belátás

*Minek nekem buszlimuzin,
olyan, mint a muszkli buzin.*

LÉKA GÉZA (1957) Budapesten élő költő.